

၁၁။ ထန်းလျက်ခဲကြောင့် ဒဏ်ထမ်းကြရ

ဆရာတော် ။ ။ ဟုတ်တယ် မောင်
ကျောင်းသာ။ ရွှေကျင်
နိကာယ နဝမသာသနာပိုင် စံကင်းဆရာတော်
ဘုရားကြီး မန္တလေးမြို့ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်သစ်
ထေရာသနတိုက် အပေါ်ထပ်မှာ သီတင်းသုံး
တော်မူစဉ် အခါတုန်းက ည-၇ နာရီလောက်
အချိန်မှာ ဆရာတော်ကြီးကို စောင့်ရှောက်
နေတဲ့ ကိုရင်တစ်ပါးက စာအံနေပါတယ်။ အဲဒီလို
အမှောင်ထဲမှာ ကိုရင်စာအံနေရင်း ရုတ်တရက်
လန့်အော်လိုက်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဆရာတော်
ကြီးက “ဟဲ့ . . . ကိုရင် ဘာဖြစ်တာလဲ” လို့
မေးတော်မူပါတယ်။

M.Sc ကျောင်းသား ။ ။ ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲဘုရား။
ဆရာတော် ။ ။ အဲဒီ ကိုရင် လေးက
“ဘုရားတပည့်တော်ကို
လက်နဲ့တို့ခံလိုက်ရလို့ လန့်အော်မိတာပါဘုရား”
လို့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာတော်ကြီးက
“ဘယ်သူက ‘တို့’ တာတုန်း” လို့ မေးတော်မူမှ
ကိုရင်က “ညဘုရားဝတ်တက်ပြီးချိန်မှာ ထန်းလျက်
ခဲ လာဝေပါတယ်ဘုရား၊ အမှောင်ထဲမှာ လက်နဲ့

တို့ပြီးပေးခဲ့လို့ ဘုရားတပည့်တော်က လန့်ပြီး
အော်မိတာပါဘုရား” လို့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်။

M.Sc ကျောင်းသား ။ ။ မှန်ပါဘုရား။ ထန်းလျက်
ခဲကို ညမှာ ကိုရင်လေး

က ဘုဉ်းပေးလိုက်ပြီလားဘုရား။
ဆရာတော် ။ ။ မဘုဉ်းရသေးဘူး။

ဆရာတော်ကြီးက
“မင်းတို့ ဝါဆိုကျောင်းက ဒီအချိန် ထန်းလျက်
ဘယ်ကရသလဲ” လို့ မေးစစ်တော်မူပါတယ်။

ကိုရင်ကလည်း “ဘုရားဝတ်တက်ပြီးချိန်တိုင်းမှာ
ထန်းလျက် ဝေတာပါဘုရား” လို့ လျှောက်ထား
တယ်။ ဆရာတော်ကြီးက “မင်းတို့တစ်ကျောင်းလုံး

ထန်းလျက်ခဲတွေ စားကြတာပေါ့” လို့ မိန့်တော်မူ
တော့ ကိုရင်လေးကလည်း “မှန်ပါဘုရား” လို့
လျှောက်လိုက်ပါတယ်။ “ကဲ. . . ကိုရင် မင်းတို့

ဘုန်းကြီးကိုလျှောက်လိုက်၊ မနက်ဖြန် တစ်ကျောင်း
လုံး ဒဏ်ထမ်းကြ၊ ဦးဇင်းတွေက ဒေသနာကြား
ကြ” လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။

M.Sc ကျောင်းသား ။ ။ မှန်ပဲ့ဘုရား၊ မှတ်သား
ပဲ့မယ်ဘုရား။

ဆရာတော် ။ ။ မကျန်းမာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က
နေလွဲတဲ့အခါမှာ ထန်း
လျက်ခဲစားကောင်းတယ်တဲ့၊ ကျန်းမာတဲ့ ရဟန်း

ဥပါသကာတို့ဖတ်ဖို့ ဝိနည်းသင်ပုန်းကြီးဖတ်စာ (အပိုင်း-၁)

သာမဏေက ထန်းလျက်ခဲ မစားကောင်းဘူး။
ထန်းလျက်အရည်ကိုသာ သောက်ကောင်းပါတယ်။

Dr. အောင်သူ ။ ။ ဘုရားတပည့်တော်
နောက်ဆိုရင် ချင်းနဲ့
ထန်းလျက်ပြုတ်ပြီး ချင်းပြုတ်ရည် ကပ်ပျံမယ်
ဘုရား။
ဆရာတော် ။ ။ သာဓုပါ။ သာဓု၊ သာဓု။

ကျမ်းညွှန်း

- * ဦးအောင်မွန် (မြတ်ဆုမွန်)၏ ကျောင်းကန်အနီးမှ အဖိုးတန်ပုံဝတ္ထုများ ၂၀၁၆-ခုနှစ် ပထမအကြိမ်။ (နှာ-၁၂၂-၁၂၄)
- * ဗေလဋ္ဌကစ္စာနဝတ္ထု၊ ဘေသဇူကန္တက၊ မဟာဝဂ္ဂပါဠိ။ (နှာ-၃၂၀)